

ТРУДОЛЮБИВИ- ЯТЪ ДРЪНЧО

Имаше едно време единъ Дрѣнчо. Като легнѣше да спи и засънуваше, все нѣкоя кесия съ жълтици ще намѣри. А като се събуди — джебоветѣ му празни. И празни, и скжсани.

Умрѣзна му на Дрѣнча този животъ и рече на дѣда си:

— Дѣдо, нѣма ли най-последа ми кажешъ какво да направя, та да спечеля много пари!

— Какво ли? Иди тамъ, дѣдовото, дето работятъ хората, тамъ се печелятъ пари. Който обича труда, той печели.

Послуша Дрѣнчо дѣда си и трѣгна на пжтъ. Вървѣ, вървѣ, стигна до една гора, дето дървари сѣчеха дървета.

— Защо си дошелъ? — попитаха го дърваритѣ.

— Много обичамъ труда, затова дойдохъ.

— Щомъ толкова обичашъ труда, — присмѣха му се дърваритѣ, — полегни си по-добре на тревата. Нѣма защо да стоишъ правъ.

Послуша ги Дрѣнчо, излегна

се на тревата и цѣлъ денъ сладко, сладко си лежа. Слънцето така топло припичаше, че той би си и поспалъ, ама нали обичаше туда, не мигна.

— Нѣма какво да се каже, много обичашъ труда! — рекоха му дърваритѣ, като свършиха работата си и си трѣгнаха.

— Ами вие защо си отивате, безъ да ми платите! — извика имъ Дрѣнчо. — Нали който обича труда, печели.